

Sygn. akt IX Ka 163/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon-Domagala

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

sprawy Z. B.

obwinionego o wykroczenie z art. 90 kw, art. 100 pkt 2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju

z dnia 12 grudnia 2013r. sygn. akt II W 328/13

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż co do czynu z pkt II wniosku o ukaranie eliminuje z jego opisu słowa: „niszcząc nawierzchnię drogi”;
- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- III. zwalnia obwinionego Z. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 163/14

UZASADNIENIE

Z. B.obwiniony został o to, że:

I. w dniu 16 marca 2013 roku w miejscowości W.gm. (...) pow. (...)woj. (...)kierując ciągnikiem rolniczymU.(...)nr rej.(...)utrudniał ruch na drodze publicznej w ten sposób, że ciągnął za sobą przymocowany stalową liną do ciągnika drewniany bal sosnowy o średnicy 70 cm i długości 12,2 m;

II. w miejscu i czasie jak w pkt 1 kierując ciągnikiem rolniczym włączył po drodze publicznej drewniany bal o średnicy 70 cm i długości 12,2 m niszcząc nawierzchnię drogi

III. tj. o wykroczenie z art. 90 kw, art. 100 pkt 2 kw.

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013r.

w sprawie sygn. akt II W 328/13 orzekł, co następuje:

I. obwinionego Z. B. uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych i opisanych wnioskiem o ukaranie stanowiących wykroczenie a rt. 90 kw, art. 100 pkt 2 kw i za to na podstawie art. 90 kw przy zastosowaniu art. 9 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł osobiście obwiniony

Z. B., który, jak wnioskować należy z treści środka odwoławczego, zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść i zarzucił, iż niezasadnie uznany został winnym popełnienia wykroczeń, które mu przypisano.

Wskazał skarżący, iż w krytycznym czasie nie utrudniał ruchu na drodze publicznej, gdyż z uwagi na trudne warunki atmosferyczne, droga ta była mało uczęszczana, a nieliczni jej użytkownicy przejeżdżali nią bardzo ostrożnie.

Podniósł także autor apelacji, iż czynem swoim nie uszkodził nawierzchni jezdni.

W oparciu o powyższą argumentację wniósł skarżący o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanych mu wykroczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez Z. B. odniosła tylko ten skutek, iż sąd odwoławczy zmienił opis czynu zarzucanego wymienionemu w pkt. II wniosku o ukaranie, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Bezspornym w sprawie niniejszej jest, że obwiniony w dniu 16 marca 2013r. na drodze publicznej relacji W. – M., kierując ciągnikiem rolniczym, ciągnął za tym pojazdem bal – pień ściętego uprzednio drzewa – umocowany do pojazdu za pomocą linki stalowej.

Bezspornie również rzeczony bal mierzył 12,2 m długości, jego średnica zaś wynosiła 70 cm.

Wbrew twierdzeniom obwinionego, jego postąpienie polegające na ciągnięciu po drodze publicznej znaczących rozmiarów przedmiotu, długiego, stosunkowo szerokiego, a przy tym niestabilnego, gdyż mocowanego stalową linką do pojazdu, niewątpliwie utrudniało ruch na wspomnianej drodze.

Nie ma przy tym znaczenia, jak duże było natężenie ruchu drogowego

w tym czasie oraz, z jaką ostrożnością inni użytkownicy drogi po niej się przemieszczali, a wreszcie, jak długi odcinek trasy zamierzał obwiniony w ten sposób pokonać.

Odpowiedzialność za wykroczenie z art. 90 kw ponosi każdy, kto przez swoje działanie lub zaniechanie m.in. zakłóca płynność ruchu drogowego.

W tym stanie rzeczy nie budzi wątpliwości prawidłowość ustalenia Sądu

I instancji, iż przejazd obwinionego ciągnikiem po jezdni drogi relacji W. – M., polegający na transportowaniu pnia ściętego drzewa

(o wymiarach wskazanych wyżej), przez wleczenie go za pojazdem, stanowiło zachowanie utrudniające ruch.

Podobnie brak jest podstaw by zakwestionować ustalenia orzekającego sądu, co do tego, że w tym samym miejscu i czasie zrealizował Z. B. znamiona kolejnego jeszcze czynu, a to wykroczenia z art. 100 pkt.2 kw.

Stosownie do brzmienia powołanego przepisu, karze podlega ten, kto włóczy po drodze publicznej lub porzuca na niej przedmioty (albo używa pojazdów niszczących nawierzchnię drogi).

Niewątpliwie, co już podnoszono, a co sam obwiniony przyznawał

w postępowaniu, w dniu 16 marca 2013r. Z. B., ciągnął za pojazdem bal, który w całości spoczywał na jezdni drogi publicznej i był po niej włączony.

W konsekwencji oczywistym pozostaje, że podsądny dopuścił się

w opisany sposób popełnienia wykroczenia.

Bez znaczenia pozostaje, czy doszło w tym przypadku do uszkodzenia nawierzchni drogi (na co zresztą żadnych dowodów nie ma, stąd przyjąć należy, iż zniszczenia nie wystąpiły), bowiem do znamion tej formy czynu kwalifikowanego z art. 100 pkt. 2 kw (włączenie po drodze publicznej przedmiotu), skutek w postaci niszczenia nawierzchni drogi nie należy.

W tym stanie rzeczy prawidłowo przypisał Sąd Rejonowy obwinionemu winę za wykroczenie z art. 100 pkt. 2 kw, a jedyna zmiana jaka nastąpiła

w zaskarżonym wyroku w tej części, to wyeliminowanie przez sąd odwoławczy z opisu czynu sformułowania „niszcząc nawierzchnię drogi”, która to korekta,

z przyczyn już wskazanych, była niezbędna – nie udowodniono, aby ciągnąc po jezdni opisany przedmiot Z. B. niszczył nawierzchnię drogi, równocześnie zaś znamię „niszczenia”, nie należy do przesłanek odpowiedzialności podsądnego za zarzucany i przypisany mu czyn.

Jako, że apelacją obwiniony zaskarżył wyrok w całości, zbadał Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok także w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

I w tej części brak jest podstaw by ingerować w rozstrzygnięcie Sądu

I instancji. Kara grzywny orzeczona została przy uwzględnieniu tak stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynów, a przy tym spełnia ona swój cel tak wychowawczy jak i zapobiegawczy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw orzekł jak w wyroku.

Mając na uwadze fakt, iż Z. B. wraz z żoną utrzymuje się

z niewielkiego świadczenia emerytalnego, sąd odwoławczy zwolnił wymienionego z ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego (art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw).

SSO Aleksandra Babilon - Domagała